

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 176.

51de Møde.

Torsdagen den 11te April.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Naar man dernæst synes at ville antyde, at Banken har under disse vanskelige Omstændigheder i det forrige Aar villet gjøre Regjeringen Banskelligheder ved ikke at samtykke i mere end Creditbevísernes Modtagelse for Krigsskatten, saa skal jeg bemærke, at Bankens Hensigt upaatvivselig ikke har været at gjøre Landet Banskelligheder; tværtimod er man af saa mange andre Bevísfer, som Regjeringen har havt paa Bankens Beredvillighed til at yde Statskassen Hjælp under de nærværende Forhold, berettiget til at slutte det Modfatte; men man maa erindre, at Bankens Bestyrelse er ansvarlig ligeoverfor Bankens Interessenter, og ligesom Regjeringen ikke har kunnet driste sig til ad Lovgivningens Ved at søge dette Spørgsmaal afgjort, som maatte ansees at henhøre under Domstolenes Bedømmelse, saaledes har Bankens Bestyrelse heller ikke kunnet forsvare ligeoverfor Interessenterne at samtykke i Afgjørelsen af et Spørgsmaal, som væsentlig kunde afficere Interessenternes Ret. At Sagen senere kan komme til Afgjørelse, men da ogsaa til Afgjørelse som et selvstændigt Anliggende, og ikke blot som et Incidentspunkt ved en Sag, som den foreliggende, er en Selvefølge, men Regjeringen selv er ikke berettiget til at tilraade, at en saadan Afgjørelse finder Sted, men maa ifølge Erklæring fra Banken ansee sig ude af Stand til at kunne bruge denne § 4, naar den ikke affattes, saaledes, som Lovudkastet foreslaaer.

Ordføreren: Ifald det var første Gang at en lignende Bestemmelse havde staaet i Krigsskatsloven, saa kunde der maaffee have været Opfordring for Udvalget til nærmere at søge at erfare dens Betydning, og ved Indsende i den mellem Finantsministeren og Banken forte

Correspondence at overrybe sig om, at det ikke havde Andet at betyde, end hvad der nu er forklaret af Finantsministeren; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at de samme Forhandlinger, som nu finde Sted her, have allerede fundet Sted i Roskilde og i Viborg i Aaret 1848 og i Rigsforsamlingen i Aaret 1849. Det er det selsomme Spørgsmaal, som foreligger, det er de selsomme Indvendinger, som komme igjen. Det forekommer mig at være temmelig klart, at det er meget mere og noget ganske Andet end en „Stump Motiv“ naar det i § 4 hedder: „ifølge den Overenskomst, som for dette Tilfælde er truffen med Nationalbankens forenede Bestyrelse“; thi vil man udelade denne Tilsetning eller dette Tillæg til Paragraphen, og saa læse den, saa skulde man see, hvad der da ligger i Paragraphen, thi naar det da kommer til at hedde: „For at lette fornævnte Creditbevísers Modtagelse og Omløb, vil Krigsskatten kunne betales med disse Bevísfer“, saa er dermed sagt, at Regjeringen eller den lovgivende Magt er i sin gode Ret til eenfædig at bestemme, at Creditbevíserne skulle gjælde som Betalingsmidler i offentlige Kasser; men det er jo netop det controversale Punkt, det er jo netop det, som Banken ifølge sin Detroi vil søge afgjort ved Domstolene, naar en sliig Mening skulde søges gjort gjældende af Regjeringen. Det er det, som jeg har troet at burde gjøre opmærksom paa. Jeg skal forresten, da disse Forhandlinger over Krigsskatsloven nu have været i 8 Dage eller længere, og da jeg oftere har maattet gaae dybere ind paa almindelige Principer, end jeg havde ønsket, ikke opholde Thinget ved at imødegaae Alt, hvad jeg ikke kan finde at være begrundet eller rigtigt opfattet med Hensyn til Bankens Credit og til Crediten ialmindelighed. Jeg troer ikke, at det gjøres nødigt. Der er kun falben een næste Bemærkning her i Salen, som jeg ikke troer at kunne undlade at imøde-